

Desert

Rafael Ballús i Molina
Alcalde de Granollers

Al llarg del mandat m'ha tocat presidir amb relativa freqüència tribunals d'oposició a les diverses vacants de la plantilla municipal. I poques vegades els que hi som en sortim contents. De fet, i per començar, haver de dir que no a una sèrie de persones és poc agradable. Però de vegades es veu compensat per la satisfacció d'endevinar que hom està triant un bon professional per a l'administració municipal.

Tenir una plantilla racional i plena de gent capacitada és un gran què per a qualsevol administració pública. I malauradament, al costat de magnífics professionals, arribats gairebé sempre a través de proves selectives riguroses, es pot veure un nombre considerable de gent entrada o ascendida en virtut d'un decret o

d'una oposició restringida model «Martín-Villa». Els resultats són diversos, evidentment. I no és que jo sigui partidari de les oposicions o que pensi que altres sistemes no són fiables. Però l'existència i la realitat s'imposen.

Per acabar-ho d'adobar, sembla que hi hagi una passa generalitzada de tant-me-fotisme. A moltes de les proves, oposicions o concursos-oposició celebrats al nostre Ajuntament, han quedat places desertes. Inicialment s'hi apunten més o menys persones. Jo respecto moltíssim la postura dels qui, no considerant-se prou preparats, renunciïn. Però em meravella veure com hi ha qui es presenta com si anés a una rifa.

I no us penséssiu que les proves són difícilíssimes. De fa temps, hem anat diversificant les proves per tal que, de cap manera, fossin un concurs de memòria, sinó una forma objectiva de veure qui reuneix més aptitud per a una feina. Fa pocs dies, per exemple, se celebraren les proves d'una oposició lliure per a una plaça d'auxiliar. Es varen inscriure 27 persones i se'n presentaren 15.

El primer exercici, de mecanografia, exigia un mínim de 250 pulsacions per minut, que no és precisament un «record mundial. Doncs 13 no hi varen arribar o varen omplir el foli d'una quantitat industrial d'errors. Llavors venia la prova oral: Explicar dos temes, d'un grup de 32, sense cap més exigència, per part del Tribunal que un mínim de claredat en

l'esquema i en els conceptes. Els temes eren fàcils i podien ésser perfectament preparats a base d'estudiar-ne un cada dia i repassar el del dia anterior. Poso tres exemples per a que es vegi el grau de dificultat:

Tema 4. — El Govern i l'Administració de l'Estat.

Tema 14. — Funcionament dels òrgans col·legiats locals. Convocatòria i ordre del dia. Actes i certificació dels acords.

Tema 17. — Els pressupostos locals. No cal dir que les proves posteriors i voluntàries de taquigrafia, estenotípia i mecanització ja no s'hi pogué presentar ningú.

Situacions anàlogues s'han produït, si no em falla la memòria a les oposicions d'arquitecte, de guàrdies i de portés d'escola. I segons les meves notícies això és freqüent arreu. No ho entenc: Si estem en època de crisi hi ha molt atur i els llocs de treball a l'administració no estan pas, en general, mal pagats i tenen una garantia de continuïtat molt superior a la de les contractacions laborals, ¿tant difícil és dur a terme algún petit esforç diari per a posar-se al dia dels propis coneixements? ¿com es pot pretendre treballar a l'administració sense, ni per curiositat, haver entès el seu esquema de funcionament? Misteris de la vida, probablement.

De totes maneres seguirem intentant donar els llocs de treball amb diners de tots a les persones que jutgem, objectivament, més preparades.

Cartes al Director

Demasiado técnico

Se quejaba el Sr. Alcalde que la exposición del Plan General de Ordenación Urbana de Granollers, no está recibiendo la atención popular que indudablemente merece. La exposición es muy poco atractiva. Sólo está al alcance de los profesionales del medio y aún éstos tienen dificultades para localizar en los planos un punto concreto del Municipio o interpretar correctamente las normas inherentes a cada zona.

La impresión personal que recibí al visitarla me hizo pensar que el Ayuntamiento, a pesar de la paradoja que ello suponía, tan sólo pretendía cumplir, con la máxima discreción posible, el trámite de información pública. Que deseaba que pasara más bien desapercibida para el ciudadano para tratar de preservar al Plan de cualquier controversia, oposición o discusión.

Entiendo que aquella pre-exposición o avance del Plan que se realizó en el Museo a mediados de 1981 —si mal no recuerdo y que por cierto, estuvo precedida de una amplia campaña de publicidad callejera de la cual ha carecido en esta ocasión— estaba mucho mejor estructurada y permitía, aún no concretando nada, que las personas

no iniciadas se hicieran una idea de conjunto de como se esperaba que fuera Granollers. La exposición de ahora, supongo más trascendental que la anterior, salvo que se dediquen a ella muchas horas y se armes de paciencia y resignación ante tanto tecnicismo, no lo permite.

Para facilitar el acercamiento del pueblo al nuevo Plan y su comprensión, sería interesante se publicaran datos comparativos de las normas que ahora se someten a información pública y las anteriores y las bases que se han utilizado para determinar las distintas calificaciones del suelo, el trazado de nuevas vías de comunicación, etc.

Es «l'opinió» de

«Uno que ha visto el Plan»

Por sus carteles les conoceréis

Alguien muy antiguo dijo algo parecido a esto. No me parece aventurado suponer que una administración no sólo es conocida por las obras que realiza o los servicios que presta, sino también por los medios que utiliza para dar a conocer esas obras.

He visto, por ejemplo, como nuestro Ayuntamiento realizaba diversas pavimentaciones sin poner cartel alguno. O simplemente poniendo uno pequeño, en plan señal de tráfico, en el que se pide perdón por las molestias. En otros casos se han puesto carteles mayores, con los datos típicos de fecha de comienzo y finalización (que por cierto y cosa rara en este país, se cumple), etc., pero casi a ras de suelo, lo que no sé si indica humildad franciscana o complejo de inferioridad de los encargados de ponerlos, pero en todo caso permite que el aparcamiento de coches frente al cartel, lo tape y facilite su ensuciamiento a cargo de erios cuando salen de las escuelas.

También me he fijado como actúa la Generalitat al respecto. Aunque la cosa sea de lo más sencillito, colocan varias semanas antes enormes cartelones en medio de la acera y los sacarán supongo, mucho después.

Se trata simplemente de curiosidades, lo que importa son los resultados. Por lo demás, cada cual que se retrate como es, eficaz o fantasma.

Jorge Colina